

CHƯƠNG THỨ TÁM MƯỜI HAI

TIÊN CẢNH VÀ ĐỊA NGỤC

Bồng Tiểu Phi thở dài:

-Tẩu phu nhân không nói, tại hạ cũng đoán ra rồi!

Hồ Thiết Hoa hấp tấp hỏi:

-Ai? Ai?

Tiểu Phi buông gọn:

-Thuỷ Mẫu Âm Cơ!

Hồ Thiết Hoa chết sặc ngay. Đôi mắt của y cũng mất ánh sáng luôn.

Tất cả mọi người đều chết sặc.

Tại Trung Nguyên, còn ai không biết nhân vật đó? Và không một ai dám nói đến danh hiệu, không một ai thích nghe danh hiệu bà.

Tất cả hào kiệt võ lâm, xem cái danh hiệu đó là một điều bất thường.. Nghe đến, hoặc nói đến là y như có sự bất thường xảy đến tiếp theo đó.

Tuy nhiên, Hắc Trân Châu sinh trưởng tại sa mạc, không từng nghe danh hiệu đó, hoặc giả chỉ nghe phớt qua thôi.

Nàng động tính hiếu kỳ hỏi:

-Thuỷ Mẫu Âm Cơ? Ai? Chẳng như tôi có nghe ai đã đề cập đến nhân vật đó thì phải!

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Là Thần Thuỷ Nương Nương, là cung chủ Thần Thuỷ Cung!

Hắc Trân Châu vụt biến sắc!

Thì ra, gàng chỉ biết cái tên Thần Thuỷ Nương Nương, Thần Thuỷ Cung chủ chứ nàng không hiểu cái hiệu Thuỷ Mẫu Âm Cơ.

Tiểu Phi nhìn Liễu Vô My hỏi:

-Tại hạ đoán có đúng không, tẩu phu nhân?

Liễu Vô My trầm ngâm một lúc lâu rồi gật đầu, rồi thở dài buông nhẹ:

-Đúng!

Hắc Trân Châu thốt:

-Tôi chỉ nghe đến Thần Thuỷ Cung chủ, chứ chưa từng nghe danh hiệu Thuỷ Mẫu Âm Cơ! Ngờ đâu, hai danh hiệu nhưng một người. Tôi tuy ít có dịp vào Trung Nguyên, song vẫn nghe khách giang hồ kháo chuyện với nhau rất nhiều về Thần Thuỷ Cung chủ. Bà ấy là đệ nhất quái nhân trong võ lâm. Tính khí của Thạch Quan Âm tương tự với bà. Bình sinh, rất hận nam nhân, vô luận là nam nhân nào,

có đắc tội hay không đắc tội với bà. Nếu bà thấy rồi, là nam nhân đó cầm như tàn kiếp.

Hồ Thiết Hoa vuốt chóp mũi:

-Cô nương lầm rồi. Tính khí của hai người đó hoàn toàn khác hẳn nhau. Thạch Quan Âm chẳng những không hận nam nhân, trái lại ham thích nam nhân là khác. Nhất là nam nhân nào có một vẻ đẹp, một thôi cũng đủ làm cho bà ham thích, chứ chẳng cần gì là một mỹ nam tử hoàn toàn. Chỉ vì sở thích của bà, nên bà luôn thay cũ đổi mới...

Liễu Vô My thở dài:

-Nhưng, Thủy Mẫu Âm Cơ thì hận nam nhân thật sự. Cứ theo sự hiểu biết của tôi, thì chẳng có một nam nhân nào tiếp cận bà. Trong Thần Thủy Cung, tuyệt đối không có bóng nam nhân!

Con người do vui buồn mừng giận bất thường, lại hận nam nhân, song thực ra cũng chẳng phải là một phần tử bại hoại. Bà không như Thạch Quan Âm, tìm thiên hạ mà hãm hại.

Tiểu Phi gật đầu:

-Đúng vậy! Đừng ai đến quấy nhiễu bà, chẳng bao giờ bà vô lý sinh sự với ai!

Hắc Trân Châu hỏi:

-Thế tại sao bà ta muốn giết Lưu huynh. Chẳng lẽ Lưu huynh có đắc tội gì với bà ta?

Tiểu Phi gật đầu, cười khổ:

-Chính tại hạ chạm đến bà!

Liễu Vô My tắc lưỡi:

-Các người có cừu hận gì với nhau, tôi không thể rõ được bởi tôi đâu dám hỏi bà?

Tiểu Phi thở dài:

-Độ ba bốn tháng trước, trong Thần Thủy Cung có xảy ra một vụ trộm. Kẻ trộm lấy mất một bình Thiên Nhất Thần Thủy. Người trong cung nghi ngờ chính tại hạ lấy trộm.

Liễu Vô My cau mày:

-Nhưng có phải là Lưu huynh lấy không?

Tiểu Phi cười khổ:

-Tại hạ lấy vật đó làm gì? Tự nhiên là họ nghi oan!

Hồ Thiết Hoa thốt:

-Ta tin rằng người không lấy trộm vật đó. Bởi, nó là Thiên Nhất Thần Thủy! Chứ nếu nó là Thiên Nhất Thần Tửu, thì còn có thể nghi ngờ người được. Lấy thần tửu, mình còn uống được, chứ lấy thần thủy để làm gì chứ?

Tống Diêm Nhi bật cười khanh khách:

-Nước, không có chỗ dùng, rượu thì có người thích, còn dấm? Hẳn cũng có người thích dấm chua chứ? Các vị không biết ai thích thôi chỉ cho mà biết! Giả như Thần Thuỷ Cung mất dấm, thì cũng có thể nghi ngờ Lưu huỳnh được, bởi biết đâu Lưu huỳnh chẳng lấy dấm, để tặng một người?

Lý Hồng Tụ trừng mắt sáng rực nhìn Tống Diêm Nhi. Nàng nghiêng răng, gần giọng:

-Tiểu quỷ ám chỉ ai? Chính người là một hũ dấm thì có!

Họ từng sống chung nhau quá lâu, đồng vui buồn, họ đùa nhau rất cởi mở, chẳng cần dè dặt, chẳng sợ giận hờn.

Nhưng câu chuyện đùa của họ thật vui, Tiểu Phi hiện tại không cười nổi.

Chàng cau mày thốt:

-Tại hạ bình sinh chưa hề trông thấy Thiên Nhất Thần Thuỷ đến một lần! Thì làm gì biết vật đó có công dụng như thế nào, hình thể, màu sắc, hương vị ra sao mà lấy, lấy để làm gì? Nhưng người trong Thần Thuỷ Cung không chịu tin tại hạ, bắt buộc tại hạ phải trao trả trong vòng một tháng. Nếu tại hạ thực sự không lấy trộm thì tại hạ cũng phải tìm cho ra kẻ trộm, giải trao cho Thuỷ Mẫu Âm Cơ trị tội. Bằng không, họ chỉ biết có việc nhằm vào tại hạ làm đích.

Liễu Vô My hỏi:

-Lưu huỳnh đã tìm ra kẻ trộm chưa?

Tiểu Phi gật đầu:

-Tìm được chứ, song sau đó, nhiều công việc xảy đến dồn dập, tại hạ bận thu xếp, thành quên mất hạn nên chưa liên lạc trở lại với Thần Thuỷ Cung.

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Người thật đáng trách! Một nam nhân có giáo dục khi nào quên được lời giao ước với nữ nhân? Người ta có gây phiền lụy cho người kẻ cũng hợp lý lắm!

Lý Hồng Tụ biện hộ cho Tiểu Phi:

-Đáng lý ra, Lưu huỳnh không nên ước định gì với họ, bởi Lưu huỳnh chẳng biết rõ sự tình thế nào, và sự tình không liên quan mấy với Lưu huỳnh. Song thiếu nữ tìm đến thương lượng về việc đó, có đôi mắt quá đẹp, Lưu huỳnh mê mẩn tâm thần vì đôi mắt đó nên hứa liền. Giờ đây, Thần Thuỷ Cung...

Tống Diêm Nhi bật cười hắc hắc:

-Bọn người trong Thần Thuỷ Cung nào đáng sợ! Họ có nước thần, chúng ta có dấm thần, dấm bao giờ cũng lợi hại hơn nước chứ.

Biện hộ cho Tiểu Phi, lời nói hơi chua một chút, Lý Hồng Tụ bị Tống Diêm Nhi với cái hờn đó, buông đòn ngay.

Thực ra, Lý Hồng Tụ và Tống Diêm Nhi cũng biết đùa trong lúc này, là không hợp cảnh. Bất quá cả hai thấy nơi đây, nước mắt đã chảy quá nhiều, cả hai muốn mượn lối pha trò, cốt ngăn chặn dòng lệ thảm của mọi người.

Bởi khóc làm gì nữa? Khóc không giải quyết được gì mà còn làm con người thêm yếu hèn.

Thà cười lên, cười cho mọi người quên khổ tạm thời phơi pha để lấy lại tinh thần.

Nhưng tiếng cười lắm lúc làm cho người nghe thêm đau khổ hơn.

Đối với một người đau khổ, tiếng cười là mĩa mai, là thách thức, bởi tiếng cười là ngôn ngữ của hạnh phúc, mình đau khổ trong khi người ta hạnh phúc thì còn gì chua xót cho số phận hơn?

Tiếng cười của Tống Diêm Nhi và Lý Hồng Tụ có cái phản tác dụng là Liễu Vô My nhận ra đời nàng kết thành toàn bằng những bất hạnh.

Thay vì khuây khỏa, nàng càng ảm đạm thâm trầm hơn, rồi Lý Ngọc Hàm thương cảm cho vợ cũng đau buồn hơn trước.

Tống Diêm Nhi, Lý Hồng Tụ ngưng ngay trò đùa, trách cho mình quá trơ trẽn.

Đến lúc đó, Liễu Vô My mới nhớ ra họ còn ở trong nhà giam, nên vội ấn tay vào nút cơ quan, mở cửa sau...

Đoạn nàng sụp lạy Tiểu Phi, thốt quá xúc động:

-Vợ chồng tôi vô cùng cảm kích Lưu huynh, được Lưu huynh dành cho một đối xử như vậy, kể ra mình thọ hưởng cũng quá phận rồi, dám đâu đòi hỏi Lưu huynh hơn nữa? Mong rằng từ nay...

Tiểu Phi chặn lời:

-Tẩu phu nhân bắt tất phải nói rằng tại hạ mạo hiểm cứu tẩu phu nhân! Bởi đến Thần Thủy Cung là sự bắt buộc, tại hạ không đi không được!

Liễu Vô My thở dài:

-Địa phương đó, Lưu huynh không nên đến là hơn!

Tiểu Phi nhếch nụ cười khổ:

-Tại sao tại hạ không nên đến chứ? Nếu tại hạ không đến đó một lần thì tại hạ còn gặp nhiều phiền phức lắm! Thà đến đó, dù biết hiểm nguy cũng đến để dứt khoát một sự treo động chẳng khác nào một chiếc thông lọng quanh cổ. Âm Cơ Thủy Mẫu có thể bảo tẩu phu nhân giết tại hạ, bà ta cũng có thể bảo nhiều người khác làm việc đó tiếp tục như thường. Nếu tẩu phu nhân thất bại, nếu tại hạ còn sống mãi.

Chàng kết luận:

-Như vậy, tại hạ phải đề phòng suốt đời! Thử hỏi ai sống trong nơm nớp lo sợ, ngày nào cũng như ngày nào thì còn thú vị gì?

Hồ Thiết Hoa tán đồng ngay:

-Phải đó! Người đã thất ước, tự nhiên đến hội kiến với người, giải thích mình bạch. Ta nghĩ chẳng lẽ Thủy Mẫu Âm Cơ không phải là người không biết nghe đạo lý?

Liễu Vô My thở dài:

-Hồ huynh cho rằng bà ấy chấp nhận giảng lý?

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Nếu bà ta ngoan cố, thì mình dùng biện pháp mạnh, sợ gì? Biết rằng mình vào hang cọp, Hồ Thiết Hoa này càng thích thú chứ sao?

Tô Dung Dung bỗng thốt:

-Thăm Thần Thủy Cung, bất quá chỉ là một cơ sở của con người, nào phải rừng đao, núi kiếm, nào phải hang cọp, hàm rồng? Nếu tôi không lầm, nơi đó đúng là tiên cảnh!

Tiểu Phi gật đầu:

-Đúng vậy! Bởi Tô muội có đến đó một lần, nên không tưởng là một nơi đáng sợ!

Tô Dung Dung điềm nhiên:

-Theo tôi nghĩ thì địa phương đó chẳng có gì đáng sợ!

Tiểu Phi cau mày:

-A?

Tô Dung Dung tiếp:

-Lưu huynh có nghe thiên hạ thường nói đến một địa phương có tên là Đào Nguyên chứ? Thần Thủy Cung là một Đào Nguyên đó! Lưu huynh cứ tưởng tượng ra, tất hiểu nơi đó đẹp như thế nào. Đúng là một tiên cảnh đó, Lưu huynh! Không ai ngờ nơi đó lại có một nhân vật võ lâm ẩn cư!

Nàng dừng lại một chút, đoạn tiếp:

-Ngồi thuyền nhỏ, ngược dòng suối, nhìn hoa bên kia bờ, lòng lâng lâng, hồn phiêu phưởng theo gió ru... Đẹp biết bao!

Nàng mơ màng, như để trở lại cảnh đẹp của Thần Thủy Cung, một khung cảnh đã làm nàng ngây ngất say sưa một lúc, và đến này, còn dư vị trong tâm hồn...

Lý Hồng Tụ tắc lưỡi:

-Nếu biết sớm đến đó là một tiên cảnh thì tôi đã cùng đến với Tô tỷ tỷ rồi!

Liễu Vô My vụt hỏi:

-Làm sao cô nương biết được con suối đó là trục giao thông của Thần Thủy Cung?

Tô Dung Dung đáp:

-Tôi có người cô, đệ tử của Thần Thủy Cung. Bà ấy cho biết muốn vào cung, phải do con đường đó. Tự nhiên, bà cũng phải dặn dò tôi, đừng bao giờ tiết lộ với ai điều đó.

Tống Diềm Nhi chớp mắt:

-Có phải là người cô của Tô tỷ tỷ ở trong một ngôi nhà giữa vùng rừng rậm chẳng?

Tô Dung Dung gật đầu:

-Mãi về sau, tôi mới biết những ngôi nhà đó là khu cơ sở Thần Thủy Cung, dành cho môn hạ. Con người có sở thích riêng biệt, nên họ kiến tạo nhà cửa bất động! Cho nên tôi biết, Thủy Mẫu Âm Cơ dành cho các môn đệ trọn vẹn tự do, bất quá bà đòi hỏi nơi họ sự trung thành thôi!

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Thế thì bà ấy đối với môn đồ quá dễ dãi, không như Thạch Quan Âm.

Tô Dung Dung cũng thở dài:

-Rất tiếc, đến đó rồi, tôi không được đi đâu xa, chỉ quanh quẩn nơi vương nhà của cô tôi. Bà cảnh cáo cho tôi biết nếu đi loạn khắp nơi là mang tai họa!

Tiểu Phi hỏi:

-Tai họa như thế nào?

Tô Dung Dung tiếp:

-Bà chẳng nói làm sao cho tôi biết. Bà chỉ quản thúc tôi trong nhà bà, không cho tôi tiếp xúc với ai khác. Đến Cung Nam Yên cô nương, tôi cũng chẳng gặp mặt.

Tiểu Phi cau mày:

-Như vậy là Tô muội không thấy mặt luôn cả Thủy Mẫu Âm Cơ?

Tô Dung Dung lắc đầu:

-Đương nhiên!

Tiểu Phi lại hỏi:

-Nhưng Tô muội cũng biết đại khái bà ở phía nào chứ?

Tô Dung Dung lại lắc đầu:

-Không biết nốt!

Nàng thở dài, tiếp:

-Tôi tha thiết muốn gặp vị di nhân trong võ lâm đó, nhưng cô tôi luôn luôn cảnh cáo tôi không nên gặp bà ấy. Tôi biết bà ấy đang ở trong cảnh một sơn cốc, chừng như đối diện với ngôi nhà của cô tôi. Bà ta có một cái am nhỏ, dựa bên khu đất trồng toàn bằng cây đào!

Tiểu Phi trở mặt:

-Am? Thế ra, Thần Thủy Cung là nơi tu đạo của các ni cô?

Tô Dung Dung đáp:

-Nghe nói Thủy Mẫu Âm Cơ là một vị cư sĩ có tâm đạo rất chân thanh. Điều đó có lẽ là đúng bởi có lần bà ta cho phép Diệu Tăng vào Hoa Đảo sơn cốc giảng pháp kinh.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Nếu vậy, chắc hẳn bà ở trong am đó!

Tô Dung Dung lại tiếp:

-Theo tôi biết, thì Diệu Tăng Vô Hoa không hề gặp mà Thủy Mẫu Âm Cơ. Vào sơn cốc rồi, ngày ngày Diệu Tăng Vô Hoa ngồi trên phiến đá lộ thiên giảng kinh

suốt một khắc thời gian. Y biết rõ, mỗi ngày Thủy Mẫu Âm Cơ có nghe giảng, song y chẳng làm sao gặp mặt bà.

Tiểu Phi cười khỏ:

-Đúng là một nhân vật thần bí! Thần bí hơn cả sự tưởng tượng của ngu huynh!

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Ta cứ tưởng Thần Thủy Cung là một nơi đáng sợ, ngờ đâu lại là một nơi khả ái như thế?

Liễu Vô My bồng thốt

-Các vị đừng quên, tôi có đến đó ít nhất cũng một lần!

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Việc đó đã hẳn rồi!

Liễu Vô My tiếp:

-Có đến, tất có biết! Theo tôi biết, Thần Thủy Cung không ở tại địa phương do Tô cô nương vừa tả đó.

Hồ Thiết Hoa trở mắt:

-A? Vậy ra sự hiểu biết của tẩu phu nhân khác biệt với sự diễn tả của Tô cô nương?

Liễu Vô My gật đầu:

-Khác biệt nhiều!

Nàng gần từng tiếng, tiếp:

-Tô cô nương gặp một tiên cảnh, còn tôi, gặp một địa ngục! Có thể hai nơi cũng là Thần Thủy Cung, song một Thần Thủy Cung có hai mặt. Mỗi người thấy một mặt!

Tất cả sững sờ.

Liễu Vô My tiếp:

-Tôi không có người cô chỉ điểm cho đường đi, cho nên tôi phải phí lắm công phu tìm kiếm. Và cứ theo sự dò xét của tôi, thì muốn vào Thần Thủy Cung này, tất phải đi ngang qua Bồ Đề am.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Bồ Đề am và Thần Thủy Cung liên quan mật thiết như vậy, hẳn phải là một địa phương hữu danh chứ? Thế tại sao tại hạ không nghe ai nói đến địa phương đó?

Liễu Vô My tiếp:

-Bồ Đề am, bất quá chỉ là một toà miếu nhỏ, hoang tàn, trông am chỉ có một ni cô mà ni cô lại quá già, trên bảy tám mươi tuổi. Hơn nữa, chừng như lão ni vừa câm vừa điếc.

Nàng cười khỏ tiếp luôn:

-Tuy nhiên, vô luận là ai, muốn vào Thần Thủy Cung, phải bày tỏ nguyên nhân với lão ni vừa câm vừa điếc đó. Tạo được sự thông cảm với một người như vậy, nghĩ ra còn khó hơn tìm đường lên trời!

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Trời! Thế thì làm sao?

Liễu Vô My tiếp:

-Bà không hiểu, tự nhiên bà không chấp nhận cho ai vào. Bà không bằng lòng, đừng ai mong giảng lý, van lơn cầu khẩn bà. Bởi bà điếc còn nghe gì, huống chi một kẻ điếc lại chẳng muốn nghe, chẳng muốn hiểu. Nhưng mãi đến sau này, tôi mới hiểu, khi nào bà từ chối đưa ai vào, thì bà câm bà điếc. Còn như bà chấp nhận với, ai nói gì bà cũng nghe lọt. Tôi mới thức ngộ ra bà giả câm, giả điếc, có điều bà giả khéo quá, có thể cho bà là tay vô song về thuật giả câm và điếc.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Các bậc dị nhân, phải có nảy sinh nhiều điều quái dị!

Liễu Vô My tiếp:

-Tôi đến nơi rồi, đem sự việc trình bày với bà. Bà trầm ngâm một lúc, bỗng rót một chén trà, bảo tôi uống.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Thế phu nhân có uống hay không?

Liễu Vô My thở dài:

-Làm sao tôi không uống được?

Nàng cười than, tiếp luôn:

-Tôi cũng biết rõ chén trà đó không phải dễ uống, nó có chứa một sự bí hiểm gì, song trong lúc mình cầu khẩn người ta, làm sao mình dám để lộ nghi ngờ? Uống xong chén trà, tôi hôn mê liền. Khi tỉnh lại, tôi nhận ra mình bị nhốt trong một chiếc rương. Chiếc rương ướt át, chừng như được chìm sâu trong nước. Tôi cũng ướt át khắp mình.

Lý Ngọc Hàm từ lâu, thần thờ một chỗ, đến lúc đó, thở dài mấy tiếng, nhìn người vợ trẻ, ánh mắt ngời niềm âu yếm, có lẫn vẻ xót thương.

Liễu Vô My tiếp:

-Rương không khoá nắp, tôi bò ra ngoài, Tôi phát hiện vô số địa đạo, con đường nào cũng ẩm ướt cả. Không một điểm sáng. Bóng tôi như cô đọng thành tường dày. Nước đây đây chảy róc rách không ngừng. Tôi cố nghe, song chẳng làm sao nhận định phương hướng của dòng nước...

Tiểu Phi thốt:

-Có cái tên Thần Thủy, thì cung sở hản phải thiết lập tại vùng có nước. Điều đó hiển nhiên rồi!

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Nếu vậy, những cung sở thiết lập nơi khô ráo, lại chẳng có nước sao? ít nhất cũng có rượu, mà rượu không là nước thì là gì?

Liễu Vô My lại tiếp:

-Bóng tối quá dày, tôi không thấy, cứ mò đi thôi. Đi cứ đi chứ nào biết con đường dài hay ngắn và đưa về đâu?

Hồ Thiết Hoa thốt:

-Tuy nhiên, đi trong địa đạo, tẩu phu nhân cũng được vững tâm là chẳng có ai ám toán. Bởi Thuỷ Mẫu Âm Cơ không phải là hạng người chuyên dùng thủ đoạn hèn hạ.

Y thốt câu đó, do thực tâm, song những lời nói của y khích động Liễu Vô My vô cùng, gương mặt trắng nhợt của nàng bỗng đỏ ửng lên. Nàng phải cúi đầu, che giấu bớt vẻ thẹn.

Nàng thuật tiếp:

-Lúc đó, tai và mắt của tôi không còn hiệu dụng nữa. Tôi dùng mũi. Tôi ngửi những mùi khác biệt trong địa đạo.

Tống Diêm Nhi trở mặt:

-Mùi gì?

Liễu Vô My đáp:

-Trước nhất là mùi ẩm ướt. Sau đó là mùi lửa đốt, chừng như có vật gì bị đốt cháy. Rồi đến mùi máu tanh, mùi thép nướng, mùi đất, mùi gỗ...

Nàng lộ vẻ kinh hãi, tiếp:

-Trong địa đạo, đành rằng chẳng có ai đến ám toán tôi, mà cũng chẳng có cạm bẫy, song ngửi những mùi đó, tôi suýt điên lên.

Hồ Thiết Hoa kinh dị:

-Những mùi đó, đâu có làm giết người, tại sao tẩu phu nhân lại sợ?

Liễu Vô My thở dài:

-Thoạt đầu, tôi không thấy những mùi đó đáng sợ, bởi có gì đáng cho mình sợ đâu? Nhưng dần dần, tôi sợ, cái sợ đến bất ngờ, nó đến rồi, tôi không làm sao xua đuổi nó được!

Nàng rung giọng tiếp:

-Tôi có cảm tưởng là mình đang ở trong một chiếc lò lớn, quanh lò có người đang đốt lửa.

Tống Diêm Nhi co người, núp sát vào Lý Hồng Tụ.

Liễu Vô My tiếp:

-Ngửi mùi máu tanh và mùi thép đốt, tôi cảm thấy tử khí bùng lên, bao bọc quanh mình. Tử khí do xác người bị đốt cháy. Phải có rất nhiều xác chết bị đốt mới tạo được mùi nồng nặc như vậy. Và các xác chết đó, hẳn nằm rải rác trong địa đạo, tuy lửa chưa cháy đến nơi, tôi chùn bước ngay, sợ đạp nhầm những xác chết đó. Biết đâu trong các tử thi, chẳng có một bằng hữu của mình?

Lý Hồng Tụ rợn người, nép sát qua Tô Dung Dung. Tống Diêm Nhi lập tức nhích theo luôn.

Liễu Vô My tiếp:

-Đến lúc tôi ngửi mùi bùn, đất, gỗ, thì tôi tưởng mình đã biến thành một tử thi rồi. Và mình bị bỏ vào cỗ quan tài, vùi sâu dưới đất!

Rồi nàng thở dài mấy tiếng, dừng lại một chút cho ngực bớt phập phồng, mới tiếp:

-Tôi cứ tưởng, mắt thấy được, tai nghe được mới sợ. Ngờ đâu mắt không thấy, tai không nghe, mũi chỉ ngửi mà vẫn sợ được. Sợ như thường.

Tiểu Phi trầm giọng:

-Mắt thấy, tai nghe, toàn là sự thực, có sự thực cũng sợ phần nào thôi, bởi việc mình nghe thấy, nhìn thấy có giới hạn. Còn như mũi ngửi thì sự việc do tưởng tượng, mà tưởng tượng thì lại vô cùng. Cho nên sự sợ hãi phải phi thường.

Liễu Vô My gật đầu:

-Lưu huynh nói đúng. Tôi sợ quá, đứng lại đó, bất động. Bởi khí lực còn đâu để điều động đôi chân?

Tống Điem Nhi ngồi trong lòng Lý Hồng Tụ, rung rung người hỏi:

-Rồi sau đó?

Dù sợ, những người ít tuổi càng sợ càng hiếu kỳ. Cho nên có những trẻ nít quá sợ ma song lại thích nghe kể chuyện ma.

Liễu Vô My thốt:

-Đúng lúc đó, có tiếng người vang lên trong địa đạo. Thanh âm vô cùng ấm dịu, song tôi lại nghe như tiếng thép mài, toàn thân tôi rợn lạnh.

Tống Điem Nhi hấp tấp hỏi:

-Thanh âm ấm dịu là của nữ nhân! Nữ nhân đó nói gì?

Liễu Vô My đáp:

-Bà bảo bà đã biết bệnh thế của tôi rồi. Bà biết tôi trúng phải loại độc gì. Nếu muốn bà cứu chữa, tất phải thoả mãn điều kiện đó.

Nàng buông gọn:

-Bà chính là Thuỷ Mẫu Âm Cơ!

Tiểu Phi mỉm cười:

-Cắt đầu tại hạ, mang đến nạp cho bà?

Liễu Vô My cúi đầu:

-Tôi có hỏi, trừ việc đó ra, tôi còn có thể làm gì khác hơn cho bà chẳng? Nhưng chẳng biết bà có nghe nói hay không, bà im lặng luôn.

-----oOo-----